శ్రీ చంద్రఫామ్స్ & రిసార్ట్స్ ఇండియా లిమిటెడ్ - నవ్య వీక్లి కథల పోటీలో

విశేష బహుమతి రూ. 2,000 పొందిన కథ

ఫోన్‌లో వాళ్లు ఆ విషయం చెప్పగానే సంతోషంతో ఎగిరి గంతేసింది హారిక. వెంటనే వేణుగోపాల్‌కు ఫోన్ చేసి చెప్పింది. తను కూడా చాలా సంతోషించాడు. ఆ ఘడియల కోసం ఏడాదినుంచీ ఎదురు చూస్తున్నారు. అయితే ఎదురు చూస్తున్న ఘడియలు దగ్గర పడుతుంటే చిత్రంగా.., మనసు బాధతో ఊగిసలాడుతోంది హారికకు. ఇలా ఎందుకు జరుగుతోంది?

తూర్పున పున్నమి చంద్రుడు వెలుగులు చిమ్ముతున్నాడు. సూర్యుడు అస్తమించి గంటవుతోంది. నగరమంతా దీపాల వెలుతురు. బైపాస్ రోడ్‌లో వాహనాల చప్పుడు.

మేడమీద పిట్టగోడకు ఆనుకుని శూన్యంలోకి చూస్తోంది హారిక. ఆమె ముఖంలో అలజడి. విసురుగా వచ్చిన చల్లగాలికి ముఖం మీదకు చున్ని వచ్చినా పట్టించుకోలేదు. 'తనేమన్నా తప్పు చేస్తోందా?' ఇప్పటికి గంటనుంచి కనీసం యాభైసార్లైనా అలా అనుకోనుంటుంది హారిక.

తోపాటి

కె.ఎం. శేఖర్

తనీ నిర్ణయం తీసుకోవడం వెనక ఒక్క సంఘటన కాదు, ఒక్కమాట కాదు.. చాలా చాలానే ఉన్నాయి.

గంటనుంచి ఆమె అక్కడే కూర్చుని ఉంది. ఆలోచనల్లో మునిగిపోయి ఉంది. గతం, వర్తమానం, భవిష్యత్ కలగాపులగంగా ఆమె ఆలోచనల్లో సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

***

ఎన్నెన్ని మాటలన్నారనీ..

పిల్లలుంటేనే మనుషులా.. లేకుంటే సమాజంలో దంపతులకు విలువ లేదా? అయినా ఎంతమంది అనాథ పిల్లలు.. నా అన్నవారు లేక, వేళకు తిండిలేక, కట్టుకోను బట్ట లేక బాధపడుతున్నారు. వీధుల్లో జంతువులతో సమానంగా జీవిస్తున్నారు. ఈ పిల్లలను అలా చూస్తూ, ఇంతమంది ఎలా ఇంత సంతోషంగా ఉంటున్నారో తనకు అర్థమే కాదు.

'నీది మరీ చాదస్తంలే' అంటారు తనను తెలిసిన వాళ్ళు.

అందరూ సుఖంగా ఉండాలనుకోవడం తప్పా? జీవం ఉన్న ప్రతి ప్రాణికీ గాలీ వెలుతురు ఎలా దొరుకుతాయో, అంతే సహజంగా పిల్లలందరికీ తల్లిదండ్రుల ప్రేమ దొరకాలనుకోవడం తప్పా..? మొన్నటికి మొన్న ఏమయింది.. ఇద్దరు చిన్న పిల్లలను విజయవాడ గుడిదగ్గర వదిలేసి వాళ్ళమ్మ చెన్నయ్ వెళ్లిపోయింది. భాషరాదు.., అమ్మలేదు.., ఆకలి.., ఆదరించే వాళ్ళు లేరు. రెండేళ్ళ చెల్లికి నాలుగేళ్ల అన్న అన్నీ తానే అయ్యాడు. ఆ వార్త పేపర్‌లో చూడగానే ఆ రోజంతా తనకు ఎంత ఏడుపు వచ్చిందో. ఏ పనీ చేయబుద్ధి కాలేదు. స్తబ్దంగా ఉండిపోయింది తను. వాళ్లమ్మ తిరిగి వస్తే ఒకరోజు ఉపవాసం ఉంటానని దుర్గాదేవికి మొక్కుకుంది.

'ఎవరినో అమ్మ వదిలేసి పోతే నీకెందుకు బాధ' అన్నారు పక్కింటి వాళ్ళు.

ఆ పిల్లలున్నది ఏ చంద్రగ్రహంలోనో, అంగారక గ్రహంలోనో కాదు కదా.., మనకెందుకు అని ఊరికే ఉండిపోవడానికి. మనతోపాటు ఉండేవాళ్ళు.. ఆ ఇద్దరు పిల్లలను ఆ స్థితిలో చూస్తూ తమకేమీ పట్టనట్లు, ఎలా అందరూ తమ పనులు తాము చేసుకుంటూ పోతుంటారో తనకు ఇప్పటికీ అర్థం కాదు.

వేణుగోపాల్‌తో పెళ్ళయిన మొదటి రోజే తను చెప్పింది 'పిల్లలను కనడం వద్దు, అనాథ పిల్లలను పెంచుకుందాం' అని. ఆ రోజు ఇద్దరి మధ్యా ఆవిషయంపై చాలాసేపే చర్చసాగింది.

ఇద్దరి ఆలోచనలు, అభిప్రాయాలు కలవడంతో సరిపోయింది. లేకుంటేనా.. తమ వంశం అని అతను పట్టుబట్టి ఉంటే ఏం చేయగలిగేది తను?

అనాథ పిల్లను దత్తత తీసుకోవాలని మొదటి రోజే తాము నిర్ణయించుకున్నారు.

పెళ్లయి మూడేళ్ళు అయింది. అప్పటికే బంధువుల సూటిపోటి మాటలు, ఎగతాళి నవ్వులు..!

ఏం.., పిల్లలు లేకుంటే మనుషులుకాదా? పిల్లలను కనుక్కుని వాళ్లకు సక్రమంగా అన్నీ అమర్చలేక బాధపడుతుంటే వీళ్ళు సాయం చేస్తారా?

ఎందుకు సమాజం పిల్లల్లేని దంపతులంటే అంత చులకనగా చూస్తుంది..?

తమకు పిల్లలు పుట్టక కాదు, తామే వద్దనుకుంటున్నారు.

ఎవరేమన్నా అనుకోనీ అనాథ పిల్లను దత్తత తీసుకోవాలనుకున్నారు తను, వేణు. ప్రభుత్వ ఆధ్వర్యంలో జిల్లా కేంద్రంలో నడుస్తున్న శిశువిహార్ (అనాథ పిల్లల సంరక్షణ కేంద్రం)కు వెళ్లారు. దత్తతకోసం దరఖాస్తు చేశారు. అక్కాడా హింసే. ఎన్నో ఆంక్షలు. ఎంతలా విసిగించారంటే ఇక జీవితంలో ఎవ్వరినీ దత్తత తీసుకోకూడదు అనేటంతగా. అయితే అక్కడ సరైన ఆలనాపాలనా లేక, ఏడిస్తే లాలించే అమ్మలేక.., ఆకలేస్తే అన్నం పెట్టే మనిషిలేక.., సహజంగా అందాల్సిన ప్రేమలేక.. ఆ పిల్లలు బాధపడుతుంటే.. ఎన్ని బాధలైనా భరించి దత్తత తీసుకోవాలనే అనుకున్నారు.

***

''ఇక్కడున్నావా.. తలుపు తెరిచే ఉంది. ఇంట్లో చూసి మేడ పైకి వచ్చాను.. స్వీట్ తీసుకో ముందుగా'' అంటూ వచ్చాడు వేణుగోపాల్.

ఆలోచనల్లోంచి బయటపడ్డ హారిక వేణుగోపాల్ వైపు చూసింది.

పిండారబోసినట్టున్న వెన్నెల వెలుగులో నగరం తళతళలాడుతోంది. వీధి దీపం వెలుగులో వేణుగోపాల్ ముఖం కళకళలాడుతోంది.

''దిగులుగా ఉన్నావే.. తలనొప్పా..'' కంగారుగా హారిక నుదుటిపైన చేతిని ఆనించి చూశాడు వేణుగోపాల్.

లేదన్నట్లు తల ఊపింది హారిక.

''ఎందుకలా ఉన్నావు''

''ఏవేవో గుర్తొస్తున్నాయి.. ఎందుకో బాధగా ఉంది''

''పిచ్చి..మనం ఇంతకాలం ఎదురు చూసింది దీనికోసమే కదా. రేపు మన ఇంటికి పాప వచ్చేస్తుంది అనుకుంటేనే నాకెంతో సంతోషంగా ఉంది. ఆనందించాల్సిన సమయంలో బాధపడతావెందుకు?''

''పిల్లలను కనుక్కోకుండా దత్తత తీసుకుని, మీ ఇంట్లో వాళ్ళను మా ఇంట్లో వాళ్లను బాధపెడుతున్నామేమో అని దిగులుగా ఉంది''

''ఏం బాధపడకు. మనం చేస్తున్న పని చాలా మంచిది. తోబుట్టువుల పిల్లలనే సరిగా చూసుకోని ఈరోజుల్లో అనాథ పిల్లలను ఎవరు పట్టించుకుంటారు. చాలామంది చేయలేని పని మనం చేస్తున్నందుకు గర్వపడదాం'' అన్నాడు వేణుగోపాల్.

ఔనన్నట్టుగా తల ఊపింది హారిక.

పొద్దున్నే ఇంటికి రాబోతున్న రెండేళ్ల పాప గురించి, పాపను పెంచే విధానం గురించి, పాపకోసం ఏమేం చేయాలి అనే విషయాలను గురించి చాలా సేపు మాట్లాడుకుంటూ ఉండిపోయారు హారిక, వేణుగోపాల్.

నెల క్రితమే అనాథశరణాలయంలోని పిల్లలకోసం తీసుకొచ్చిన బట్టలతో, జిల్లాకేంద్రానికి బయలుదేరారు. అక్కడకు చేరేప్పటికి ఉదయం తొమ్మిదిగంటలయింది. దారిలో పండ్లు, బిస్కట్లు, స్వీట్లు తీసుకున్నారు.

అక్కడకు వెళ్లగానే హారికను, వేణుగోపాల్‌ను పిల్లలందరూ చుట్టుముట్టేశారు.

స్వీటీ ''అమ్మా'' అంటూ వచ్చి హారికను వాటేసుకుంది.

''అమ్మతో వచ్చేస్తావా?'' అడిగింది స్వీటీని హారిక. వచ్చేస్తానన్నట్టు తల ఊపింది స్వీటీ.

అప్పటికి శిశువిహార్‌కు చాలాసార్లు వచ్చి ఉండటంతో హారికకు ఆ పిల్ల బాగా మాలిమి అయింది. దంపతులిద్దరూ అక్కడే అరగంట సేపున్నారు. పిల్లలందరికీ తాము తెచ్చినవన్నీ పంచి, స్వీటీని తీసుకుని బయలుదేరారు.

హారికకు దిగులుగానే ఉంది. రెండేళ్ల పిల్ల. ఇంత కాలం ఇక్కడ ఉండి అలవాటు పడింది, ఇక తమదగ్గర ఉండగలదా అని భయంగా కూడా ఉంది.

దారిలోని హోటల్లో భోజనం పార్సిల్ తీసుకుని ఇంటికి వచ్చేప్పటికి మధ్యాహ్నమయింది. ఇంటికి రాగానే పక్క ఇళ్లలోని వాళ్లందరూ స్వీటీని చూడ్డానికి వచ్చారు.

''ఇంత నల్లగా ఉందే

అమ్మాయి.. తెల్లటి అమ్మాయే దొరకలేదా?''

''అమ్మాయినెందుకు తెచ్చుకున్నారు.. అబ్బాయిని తెచ్చుకోచ్చు కదా..''

''ఇంత పెద్దమ్మాయి ఉంటుందా..''

పాపను చూడ్డానికి వచ్చిన వాళ్లందరూ రకరకాలుగా మాట్లాడారు.

హారికకు చాలా కోపం వచ్చింది. అయినా మౌనంగా ఉండిపోయింది.

పాప నలుపు. సన్నగా పీక్కుపోయిన ముఖంతో చీకేసిన మామిడి టెంకలా ఉంది. ఆ పిల్ల కళ్ళలో తెలీని దిగులు. ముఖంలో లేతదనం కనిపించేది కాదు. ఏదో తెలీని పెద్దరికం. మామూలుగా తల్లిదండ్రుల దగ్గర ఉండే రెండేళ్ల పిల్లలా లేదు స్వీటీ. అదే విషయం వేణుగోపాల్‌తో అంది హారిక.

''నీకలా అన్పిస్తోంది, అంతేలే.. చిన్నపిల్ల చిన్నపిల్లలా కాక ఇంకెలా ఉంది?'' అన్నాడు చాలా తేలిగ్గా వేణుగోపాల్.

హారిక వారం రోజులు ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టింది. పాపను ఇంటి దగ్గర చూసుకునే మనిషి కోసం తెలిసిన వాళ్లందరికీ చెప్పి పెట్టారు.

వచ్చిపోయే వాళ్లతోపాటు, స్వీటీతో ఇల్లంతా సందడిగా ఉంది.

స్వీటీ హారిక చంక దిగడం లేదు.

తదేకంగా హారిక ముఖంలోకే చూస్తుంది.

గట్టిగా బల్లిలా కరచుకుంటుంది.

కనీసం హారికను బాత్‌రూంకు కూడా పోనివ్వదు.

కాస్త తలుపు చాటయినా చాలు ''అమ్మా'' అంటూ ఏడుపు.

ఎక్కడ తనను వదిలి వెళ్లిపోతుందో అని స్వీటీకి దిగులు. భయం. బాధ.

హారికకు విషయం అర్థమయింది. స్వీటీని తన హృదయానికి హత్తుకుని ''ఎందుకు అమ్మలూ ఏడుస్తావ్.. అమ్మ నిన్ను వదిలి పోదు.. ఎప్పుడూ నీ దగ్గరే ఉంటుంది.. నీకు పాలు తాగిస్తుంది.. బువ్వ పెడుతుంది.. లాల పోస్తుంది.. పౌడర్ రాస్తుంది.. బొట్టు పెడుతుంది.. బట్టలు వేస్తుంది.. నా బంగారు కొండ.. మా వరాల మూట.. మా పండు.. జాంపండు.. యాపిల్‌పండు..'' అంటూ మాటలు చెప్పింది.

అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు హారిక గడ్డం పట్టుకుని తన చిన్ని చేతులతో వెనక్కు నెట్టేది స్వీటీ. హారిక కళ్ళలోకి, ముఖంలోకి తదేకంగా చూసేది. ఆ కళ్ళలో ఏవో అపనమ్మకం నీడలు. 'నిజంగా ఇది నిజమేనా? ఈమె తనకు అమ్మేనా? తనను వదిలి వెళ్లిపోతుందా? వదిలి పోకుండా ఉంటే బాగుండు... ఎప్పటికీ ఇలా అమ్మ తనను ఎత్తుకుని ఉంటే బాగుండు..' అనే భావాలు ఆ ముఖంలో కదలాడేవి.

తాను ఇంతలా మాటలు చెబుతున్నా.. తనెప్పుడూ చూడని హావభావాలను ముఖంలో పలికించే స్వీటీని చూస్తే హారికకు దుఃఖం వచ్చేది. కళ్ల నిండా నీళ్లు తిరిగేవి. జలజలా బుగ్గలపై నుంచి జారేవి. ఆ కన్నీటిని చూస్తే చిన్నపిల్లకు ఏమనిపించేదో ఏమో, హారికను గట్టిగా వాటేసుకుని, మెడ వంపులో తల ఉంచి అతుక్కుపోయేది. స్వీటీ కళ్లలో సైతం నీళ్లు..

తమ ఇంటికి వచ్చేప్పటికి స్వీటీకి 'మా.. పా..పా' అనే మాటలు మాత్రమే వచ్చేవి.

మా.. అంటే అమ్మ.

పా.. అంటే పాలు.

పా.. అంటే పాప్ అని స్వీటీ ఇంటికొచ్చిన రెండు గంటల్లో అర్థం చేసుకుంది హారిక.

రెండేళ్ల పిల్లయినా స్వీటీకి మాటలు రాకపోవడం తనకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

తమ పక్కింటిలో ఉండే ఏడాదిన్నర పాప అప్పుడే ముద్దుముద్దుగా మాటలు చెప్తోంది. ఇంటికొచ్చిన మొదటి రోజు సాయంకాలానికే స్వీటీకి ''నానా.. ఆంటీ..'' అనే మాటలు వచ్చాయి.

హారికకు అనాథ శరణాలయం.. అక్కడి పిల్లలు గుర్తొచ్చారు.

తను ఒకరోజు సెలవు పెట్టి పూర్తిగా వాళ్ళతో గడిపింది. అంతా యాంత్రికమే. చిన్న పిల్లలు ఏడిస్తే నోటికి పాలపీక ఇచ్చేవాళ్లు. కాస్త ఊహ వచ్చిన పిల్లలకు బొమ్మలు ఇచ్చేవాళ్లు. వాళ్లతో పెద్దవాళ్ల మాటలుండవు. ఆటలుండవు.. పాటలుండవు.. ఇంకెలా వస్తాయి పిల్లలకు మాటలు.. అదంతా గుర్తుకు రాగానే హారికకు మళ్లీ దుఃఖం వచ్చింది.

''ఏదీ.. అమ్మా.. అను''

''అత్తా.. అను''

''నాన్నా.. అను''

''నాకు పాలు కావాలి.. నా బొజ్జకు బువ్వ కావాలి.. నాకు నిద్దర వస్తోంది.. నాకు బొమ్మలు కావాలి.. నాకు చాక్లెట్ కావాలి'' లాంటి మాటలు తరచూ ఇళ్లలో పిల్లలతో పెద్దలు ముద్దుముద్దుగా మాట్లాడుతుంటారు. పిల్లలను కాళ్ళపైన పడుకోబెట్టుకునో, లేదా ఎత్తుకునో మాటలు చెబుతుంటారు.

పెద్దలను అనుకరిస్తూ పిల్లలు మాట్లాడ్డానికి ప్రయత్నించడం.. ఆ మాటలనే మళ్లీ చెప్పించడం.. వాటిని విని పెద్దలు ఆనందించడం.. తమ బంధుమిత్రులకు పిల్లల మాటలను చెప్పడం.. ఇంటికి వాళ్లు వచ్చినప్పుడు తమ పిల్లల చేత ఆ మాటలను చెప్పించడం.. ఎంత కోలాహలంగా ఉంటుంది.. ఇలాంటి వాతావరణంలో పెరిగే పిల్లలకు మాటలు వాటంతటవే వస్తాయి.

అసలు మాటలే లేని వాతావరణంలో.. కేవలం.. ''నోర్మూసుకో.. ఏడిస్తే బూచోనికి పట్టించేస్తా..''లాంటి మాటలు మాత్రమే వినే చోట ఉంటే, పిల్లలు మాటలురాని మనుషులుగా మిగిలిపోరా.. అనుకుని చాలా బాధపడింది హారిక. 'అలాంటి చోట పిల్లలుంటే కోల్పోతున్నది కేవలం పెద్దల ప్రేమ మాత్రమే కాదు.., సున్నితమయిన భావాలను కూడా' అని అనుకుంది.

స్వీటీతో వీలయినంత ఎక్కువగా మాట్లాడ్డానికి ప్రయత్నిస్తోంది హారిక. తను మాట్లాడుతూ ఆ పిల్ల చేత మాట్లాడిస్తోంది. వేణుగోపాల్ కూడా ఆఫీసు నుంచి వచ్చాక ఎక్కువ సేపు పాపతో గడుపుతున్నాడు.

పాపకోసం అదనంగా లీటరుపాలు తీసుకుంటున్నారు. ఆకలయితే ఈ పిల్లకు ఎలా పాలు తాగించాలో అని హారికకు దిగులుగా ఉండేది. ఆ పిల్ల పాలు తాగే విధానం చూసి దిగులు స్థానంలో బాధ మిగిలింది. పాలను గ్లాసులో వేసి ఇవ్వగానే కూర్చుని చకచకా తాగేసింది స్వీటీ.

ఓ రోజు పొద్దున్నే ప్లేటులో ఇడ్లీలోకి చెట్నీ, నెయ్యివేసి స్వీటీకి పెడదామని ఎత్తుకుంది హారిక. అయితే ఆ పిల్ల చంకలో ఉండటం లేదు. కిందకు జారుతోంది. కిందకు దించగానే తన చేతిలోని ప్లేటు తీసుకుంది స్వీటీ. కింద బాసింపట్టు వేసుకుని కూర్చుంది. పెద్ద వాళ్లలా తినడం మొదలు పెట్టింది. ఎదురుగా కూర్చుంది హారిక. నీళ్ల గ్లాసు కూడా తన పక్కనే ఉంచుకుంది స్వీటీ. శ్రద్ధగా తినడం మొదలు పెట్టింది. మధ్యలో నీళ్ళు తాగేప్పుడు స్వీటీ చేతిలోంచి గ్లాసు జారిపోయింది. కిందంతా నీళ్ళు. ప్లేటంతా నీళ్ళు.

భయంభయంగా హారిక వైపు చూసింది స్వీటీ.

''అరరే.. నీళ్లు కింద పడ్డాయా.. పోతే పోనీలే. వేరే తెస్తానుండు'' అంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది హారిక. వేరే ప్లేటులో మరో రెండు ఇడ్లీలు పెట్టుకుని చెట్నీ, నెయ్యి వేసుకుని, గ్లాసుతో నీళ్లు తీసుకుని హాల్లోకి వచ్చింది.

అప్పటికే స్వీటీ తలుపు దగ్గరున్న మ్యాట్ తీసుకొచ్చి, కింద ఒలికిపోయిన నీళ్ళమీద వేసింది. ప్లేటులో నీళ్లు చేత్తో పక్కకు తోసి..నీళ్ళతో ఉన్న

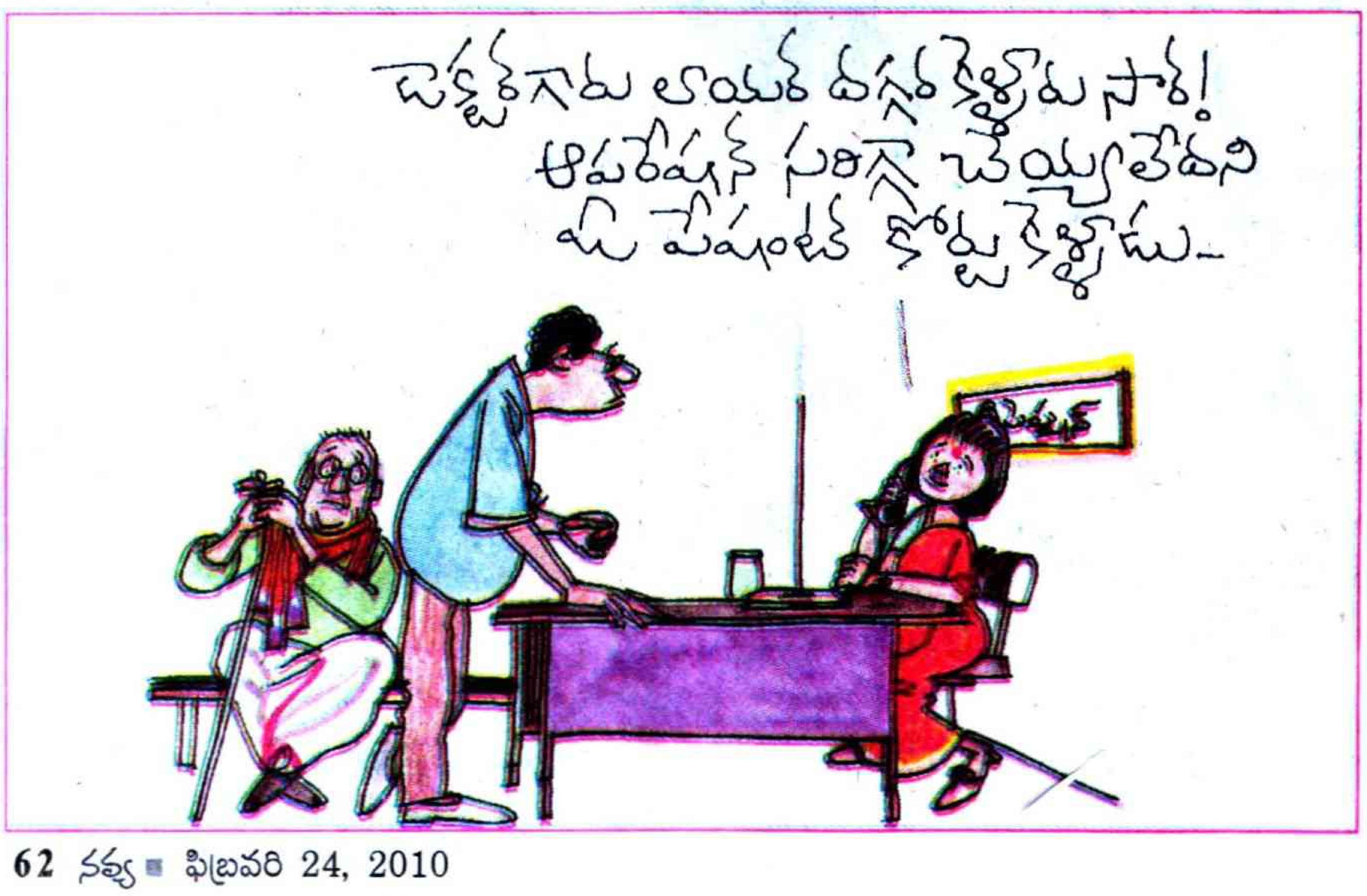

ఇడ్లీని భయంభయంగా తింటోంది.

ఆ దృశ్యాన్ని చూడగానే హారిక తీగ తెగిన వీణే అయింది. చాలా సేపు ఏడ్చుకుంది. రెండేళ్ల వయసుకే ఆ పిల్ల ఎలా ప్రవర్తిస్తోంది? అక్కడ శరణాలయంలో కింద నీళ్లు వొలికిస్తే పిల్లలే దానిని శుభ్రం చేసేవాళ్లేమో.. నీళ్ళు పడ్డ టిఫినే తినాల్సి వచ్చేదేమో.. అనుకోవడంతో ఒక్కసారిగా ఆ పిల్లను కన్న తల్లిదండ్రులపై కోపం వచ్చింది హారికకు.

‘ఆ మాత్రం బిడ్డలను పెంచుకోలేని వాళ్లు ఎందుకు కనాలి? ఎందుకిలా వదిలేయాలి? ఇంక వీళ్ల భవిష్యత్ ఏం కావాలి? పురిటికందప్పటినుంచే ప్రేమాదరణలకు నోచుకోని ఇలాంటి పిల్లలు పెద్దయ్యాక ఎలా తయారవుతారు?’ అని తలచుకుని బాధపడింది.

‘పిల్లలను కని వదిలేసే వాళ్లు మనుషులే కాదు.. పశువులు’ అనుకుంది. మళ్ళీ తనే.. ‘అసలు ఏ తల్లికయినా బిడ్డను వదులుకోవాలని ఉంటుందా? పేగు తెంచుకు పుట్టిన బిడ్డనే వదులుకున్నారంటే ఆ తల్లి ఎంతటి బాధలో ఉండి ఉందో కదా’ అనుకుంది.

స్వీటీకోసం రకరకాల బొమ్మలు తెచ్చాడు వేణుగోపాల్. బొమ్మలన్నింటినీ ముందేసుకుని కూర్చుంటుంది స్వీటీ. ఇవన్నీ తనవేనా అనే అపనమ్మకం ఆ పిల్ల కళ్ళలో. కుర్చీపైకి ఎక్కుతుంది. మంచంపైన ఎగిరెగిరి దుముకుతుంది. మళ్ళీ, తనను ఏమన్నా అంటుందేమో అని హారిక ముఖంలోకి మెల్లగా తల తిప్పి చూస్తుంది. నవ్వుతూ తననే చూస్తున్న హారికను చూడగానే మరింత ధైర్యంగా ఎగరడం మొదలు పెడుతుంది.

పంజరంలోంచి బయటొచ్చిన సీతాకోక చిలుకలా ఉంది స్వీటీ పరిస్థితి.

ఇరవై జతల బట్టలు తెచ్చారు స్వీటీకోసం. తను స్నానం చేయాలంటే కొత్తబట్టలు వేయాల్సిందే.

"స్వీటీ.. నీళ్లు పోసుకుందువురా.." అంటే..

"కొత్త.. డెస్" అనేది.

"ఆఁ కొత్త డెస్సే వేస్తాను రా" అంటే, స్నానానికి వచ్చేది.

వారం రోజులు నిముషాల్లా అయిపోయాయి. హారికకు సెలవులు అయిపోయాయి. ఇక ఆఫీసుకు పోవాలి. పాపను చూసుకోవడానికి మనిషి కుదిరింది. పాపను ఆమెకు అప్పగించి, తను ఆఫీసుకు పోవడానికి తయారయింది హారిక.

స్వీటీ వచ్చి రెండు కాళ్లు గట్టిగా పట్టుకుని హారిక ముఖంలోకి చూస్తూ నిల్చుంది.

"అమ్మకు బై చెప్పు... డ్యూటీకి పోయొస్తుంది" అంది హారిక.

స్వీటీ హారిక ముఖంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఆ ముఖంలో ఏవేవో భావాలు.. అపనమ్మకం నీడలు.. తనను వదిలి వెళ్లిపోతుందేమో అనే భయం.. మళ్ళీ వస్తుందో రాదో అనే దిగులు..

అప్పటికే రెండు రోజులనుంచి హారిక స్వీటీకి చెప్తూనే ఉంది, తను ఆఫీసుకు పోతానని.

"స్వీటీ.. నీకు కొత్త డ్రెస్సులు కావాలకదా" అంది హారిక.

కావాలన్నట్టు తల ఊపింది స్వీటీ.

"నీకు బోల్డన్ని బొమ్మలు కావాలా"

తల నిలువుకు ఊపింది స్వీటీ.

"నీ బొజ్జకు పాలు కావాలి.. బిస్కట్లు కావాలి.. చాక్లెట్లు కావాలి.. అవన్నీ కావాలంటే డబ్బు కావాలి కదా.." అంది హారిక.

స్వీటీకి ఏమర్థమయిందో ఏమో.. తల ఎగరేసింది.

"డబ్బు కావాలంటే అమ్మ ఆఫీసుకు పోవాలి.. నువ్వు ఇంటి వద్దే ఆంటీ దగ్గర చక్కగా ఉండాలి.. అల్లరి చేయకూడదు.. సరేనా.."

అర్థమయిందో లేదో.., కిలకిలా నవ్వింది స్వీటీ. ఇలా రెండు రోజులనుంచి స్వీటీకి చెప్తూనే ఉంది హారిక.

ఇప్పుడు ఆఫీసుకు బయలుదేరుతుంటే ఇలా కాళ్లను గట్టిగా పట్టుకుంది.

స్వీటీని రెండు చేతులతో ఎత్తుకుని "స్వీటీ చాలా మంచి పిల్ల.. చెప్పిన మాట చక్కగా వింటుంది. నేను ఆఫీసుకు పోయి ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను.. నువ్వు ఆంటీదగ్గర ఉండు.. లక్ష్మీ.. స్వీటీని తీసుకో" అంటూ పనామె లక్ష్మిని పిలిచింది హారిక.

లక్ష్మి వచ్చి "దా స్వీటీ" అంటూ చేతులు చాచింది.

స్వీటీలో ఇంకా ఎన్నో సందేహాలు.

ఆ పిల్ల మనసులో అప్పుడప్పుడు అనాథశరణాలయం మెదులుతూ ఉంటుంది. అక్కడి ఆయాలు గుర్తొచ్చినప్పుడు భయంగా వచ్చి హారికను వాటేసుకునేది. తన తోటి పిల్లలు గుర్తొచ్చినప్పుడు వచ్చీరాని మాటలతో వాళ్లను పిల్చేది.

తను ఇప్పుడు ఏడిస్తే ముందున్న చోటుకే పంపుతారేమో అనే భయం.. ఏడవకుంటే అమ్మ వెళ్లిపోయేలా ఉందే అనే దిగులు.

లక్ష్మి "నా దగ్గరకు రా.. అమ్మ డ్యూటీకి పోనీ" అంటూ స్వీటీని రెండు చేతులతో పట్టుకుంది.

అంతే, ఒక్కసారిగా ఇంటి పైకప్పు ఎగిరిపోతుందేమో అనేంత గట్టిగా ఏడుపు ఎత్తుకుంది స్వీటీ. హారికను ఉడుములాగా పట్టుకుంది.

ఆ పిల్ల ఏడుపు చూసి హారికకు ఒకవైపు బాధ, మరో వైపు సంతోషమూ.

భుజానికి వేలాడుతున్న హ్యాండ్‌బ్యాగ్ తీసి దివాన్‌మీద వేసి కుర్చీలో కూర్చుంది. స్వీటీని తన గుండెలకేసి హత్తుకుని "ఊకో.. ఊకో.. అమ్మ ఎక్కడికీ పోదు.. నిన్ను వదిలి అమ్మ ఉంటుందా.. నువ్వు నా బంగారు కదూ.. ఏడవద్దమ్మా.. గొంతు నొప్పయితాది" అంటూ చాలా సేపు మాటలు చెప్పాక స్వీటీ ఏడుపు ఆపింది.

ఏడ్చిఏడ్చి సొమ్మసిల్లిపోయింది. హారిక భుజంపైన తల ఉంచి పడుకుంది. పాప నిద్ర పోయిందనుకుని, మంచంపైన పడుకోబెట్టి ఆఫీసుకు పోదామనుకుంది హారిక. స్వీటీని మెల్లగా కిందకు దించింది. ఆ పిల్ల మరింత గట్టిగా హారికను పట్టుకుని తిరిగి ఏడుపు మొదలు పెట్టింది.

‘తల్లి ప్రేమకు నోచుకోలేదు కదా.. ఇప్పుడు తనను వదిలితే మళ్లీ వస్తుందో రాదో అనే భయంతో ఏడుస్తోంది’ అనుకోగానే హారికకు కూడా ఏడుపు వచ్చింది.

అనాథ పిల్లను చూశాక..

‘అనాథ’ పిల్లలను గతంలో నేనెప్పుడూ చూడలేదు. గత ఏడాది మాకు తెలిసిన ఓ కుటుంబం అనాథ పిల్లను దత్తత తీసుకుంది. ఆ పిల్లను బాగా దగ్గరగా చూశాను. ఆ పిల్ల ప్రవర్తన పరిశీలించాను. దత్తత చేసుకోవడం కోసం ఆ కుటుంబం పడ్డ కష్టాలు విన్నాను. భవిష్యత్తులో అనాథపిల్లల సంరక్షణ కోసం ఓ సంస్థను ఏర్పాటు చేయాలని ఆ కుటుంబం అప్పట్లో నాతో అంది. అప్పటి ఆ భావ తీవ్రత, వారి ఆశయం కార్యరూపం దాల్చేదాకా ఉంటుందో ఉండదో తెలీదు కానీ, ఉంటే మాత్రం బాగుంటుంది. ఆ ఆశే ఈ కథ. నా కథకు బహుమతి ఇచ్చిన నవ్య సంపాదకులకు కృతజ్ఞతలు.

-కె.ఎం.శేఖర్
64-డి, కెసిసి క్వార్టర్స్
తాడేపల్లి, గుంటూరు జిల్లా
సెల్: 9550815171

ఎంత ఖర్చు చేస్తే మాత్రం తల్లి ప్రేమను ఇవ్వగలరా..?

ప్రేమ లేకుండా పెరిగే పిల్లలు పిల్లల్లానే ఉంటారా?

అనాథ శరణాలయం, పిల్లలు గుర్తొచ్చారు. అక్కడ వసతులు అంతంతమాత్రం. వాళ్లందరినీ ఆదుకునేదెవరు..? ప్రేమను పంచేదెవరు..? మంచి భవిష్యత్ కల్పించేదెవరు..? ఎవరో ఎందుకు.. తనే ఆ పని ఎందుకు చేయకూడదు అనుకుంది హారిక.

పాపను ఒడిలో పెట్టుకుని కళ్లు మూసుకుని కూర్చుండిపోయింది హారిక.

తల్లి రెక్కల చాటున ఒదిగిన గువ్వపిల్లలా ముడుక్కుని ఉండిపోయింది స్వీటీ.

హారిక కళ్లముందు ఏవేవో దృశ్యాలు కదలాడుతున్నాయి.

చుట్టూ పచ్చటి పొలాలు.. వాటి మధ్యలో ఒక పెద్ద ఇల్లు.. ఇంటి చుట్టూ ఆటస్థలం.. ఆటస్థలంలో ఎందరో చిన్న పిల్లలు. తన ఒడిలో ఇద్దరు పిల్లలు. వేణుగోపాల్ భుజాలమీద ఇద్దరు పిల్లలు.. అమ్మా.. నాన్నా. అంటూ కేరింతలు కొడుతున్నారు.. చుట్టూ ఆడుకుంటున్న పిల్లల వద్ద నలుగురైదుగురు ఆడవాళ్ళు.. వాళ్ల ముఖాల్లో సైతం మాతృవాత్సల్యం.. చెట్ల గుబుర్ల లోంచి కోకిల కూతలు.. వాటిని వెక్కిరిస్తూ పిల్లల అనుకరణ అరుపులు..

‘యస్.. ఇవన్నీ నిజం కావాలి. అందుకు ఏం చేయాలో వేణుగోపాల్‌తో రాత్రికి చర్చించాలి’ అనుకుంది హారిక, తనను బల్లిలా కరచుకోనున్న స్వీటీని మరింత గట్టిగా హత్తుకుంటూ.

*